

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený dne X
bytem N. V. II 797, X D. N.
zastoupený advokátem JUDr. Janem Stančíkem
sídlem Hemy 855, 757 06 Valašské Meziříčí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, IČO 70891320
sídlem třída Tomáše Bati, 761 90 Zlín

za účasti osoby **I. L. Č. r.**, s. p., IČO X
zúčastněné na řízení: sídlem P. 1106/19, X H. K.

II. S. S.,
bytem H. 1927, X V.

III. L. S.,
bytem H. 1927, X V.

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. KUZZL 72404/2016, ve věci
dodatečného povolení stavby,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 3. 11. 2016, č. j. KUZL 72404/2016, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 7. 2016, č. j. MUVS-S 606/2014/OÚPSŘ-330/Hrn-27, jímž byla zamítnuta žádost ze dne 15. 1. 2014 o vydání dodatečného povolení stavebních úprav zemědělské usedlosti na pozemku parc. č. X v k. ú. X (dále jen „stavba“).
2. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a považuje ho za nezákonné, přičemž namítá, že:
 - a) Žalovaný při přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesprávně dospěl k závěru, že postup správního orgánu I. stupně nezakládá důvod pro postup dle ustanovení § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen s. ř.). Správní orgán I. stupně se meritorně dostatečně nezabýval podanou žádostí žalobce ze dne 15. 1. 2014, označenou jako žádost o dodatečné povolení stavebních úprav zemědělské usedlosti, když ji bez dalšího zamítl jen kvůli tomu, že se ve skutečnosti jednalo o novou stavbu rekreačního objektu. Žalovaný účelově přehlíží, že správní orgán I. stupně sám na str. 3 svého rozhodnutí výslovně přiznal, že předmětnou žádost o dodatečné povolení stavby ve skutečnosti zamítl bez ohledu na soulad s územním plánem X hned poté, co dospěl k závěru, že se nejedná o stavební úpravy zemědělské usedlosti, ale o zcela novou stavbu rekreačního objektu. Dle správního orgánu I. stupně totiž *„nelze dodatečně povolit stavební úpravy zemědělské usedlosti, bez ohledu na soulad s územním plánem X.“*
 - b) Žalovaný nevypořádal odvolací námitku žalobce týkající se vnitřní rozpornosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento na jednu stranu posuzuje souladnost stavby s územním plánem X, aby následně dospěl k závěru, že stavba je umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací. Na druhé straně však zamítá podanou žádost z důvodu, že se nejedná o stavební úpravu zemědělské usedlosti, ale o zcela novou stavbu rekreačního objektu, a proto dle správních orgánů nelze povolit dodatečnou změnu zemědělské usedlosti, bez ohledu na soulad s územním plánem obce X. Žalovaný pouze obecně poukázal na předchozí pasáže napadeného rozhodnutí a jen stroze konstatoval, že rozhodující je obsah žádosti, nikoliv její označení.
 - c) Žalovaný se řádně nevypořádal s žalobcem předloženou judikaturou správního soudu, když pouze obecně poukázal na skutečnost, že uváděný rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 1/2015-44 je nepřiléhavý. Žalobce je však přesvědčen, že řeší situaci obdobnou a v něm vyjádřený názor, že účelem řízení o dodatečném povolení stavby má být prioritně hledání řešení, jímž by byla sledována dodatečná legalizace stavby, je plně použitelný na nyní projednávaný případ. Žalobce má již několik měsíců podanou žádost o změnu územního plánu X a případná výzva na žalobce k prokázání toho, že stavba je v souladu s územním plánem, by získala žalobci čas k odstranění nedostatku v podobě nesouladu stavby s územním plánem obce. Při jednání soudu dne 26. 3. 2018 žalobce navrhl přerušení řízení do doby skončení přijímání změny územního plánu a

navrhl, aby si tyto skutečnosti soud ověřil dotazem u starosty obce X. Dále k tomuto předložil dva doklady, kterými dokládá svoji součinnost se správními orgány, a to sdělení obce X ze dne 5. 10. 2015 a smlouvu o způsobu úhrady nákladů s pořízením změny územního plánu ze dne 11. 1. 2016.

3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K žalobní námitce ad a) uvádí, že důvodem pro zamítnutí žádosti ve smyslu ustanovení § 51 odst. 3 s. ř. byla skutečnost, že předmětem podané žádosti označené žalobcem jako „stavební úprava zemědělské usedlosti na pozemku parc. č. X v katastrálním území X“, bylo de facto dodatečné stavební povolení stavby nové, kterou však není možné na předmětných pozemcích umístit pro její rozpor s územním plánem. Žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že by důvodem zamítnutí bylo zjištění, že nejde o stavební úpravy dokončené stavby, ale že se jedná o stavbu novou, a to bez ohledu na platný územní plán. K žalobní námitce ad 2) žalovaný uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepovažuje za vnitřně rozporné. Pro věc je rozhodný předmět žádosti, nikoliv její název, přičemž předmět žádosti byl nezpochybnitelně zjištěn na místě a je zřejmý z předložené projektové dokumentace. Podanou žádost posuzuje správní orgán podle jejího obsahu a ne podle názvu. Žalobce v žalobě účelově vytrhl pouze jednu větu z kontextu odůvodnění správního orgánu. Naopak správní orgán I. stupně dle žalovaného dostatečně vysvětlil svůj postup. Tedy, že byt žalobce požádal o dodatečné povolení stavby, kterou nazval „stavební úpravy zemědělské usedlosti na pozemku č. p. X v k.ú X“, bylo zjištěno, že se jedná o novou stavbu postavenou bez patřičného povolení, a to v ploše, kde ji platný územní plán postavit neumožňuje. Hlavním důvodem zamítnutí žádosti tak byla skutečnost, že se nejedná o stavební úpravu, ale o stavbu zcela nově postavenou v rozporu s platným územním plánem. K námitce ad c) pak žalovaný uvádí, že účelem řízení podle ustanovení § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) sice je dodatečná legalizace stavby, avšak jen za splnění zákonem stanovených podmínek, kdy jednou z nich je soulad stavby s územním plánem. Nadto žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce adresoval zastupitelstvu dne 14. 2. 2014 návrh na změnu územního plánu. Dne 11. 2. 2015 byl vydán zastupitelstvem obce nový územní plán, který nabyl účinnosti dne 27. 2. 2015, přičemž žalobce v jeho průběhu nepodal žádné námitky ani připomínky.
4. Osoby zúčastněné na řízení, manželé S., majitelé sousedního pozemku, se k podané žalobě vyjádřili tak, že žalobce zakoupil sousední pozemek se stodolou a šesti úly s tím, že stodolu upraví na rekreační objekt. Později viděli, že na zastavěné ploše o velikosti 0,6 × 3 metry, kde dříve stály úly, dělníci prováděli hrubou stavbu o zastavěné ploše cca 70 m² a dělníci chystali věnec na betonáž. V průběhu místního šetření, poté co byly správnímu orgánu I. stupně předloženy staré geodetické plány, žalobce sám uznal, že se jedná o zcela nový vystavěný objekt. Nikdy tedy nedošlo k žádnému zbourání hospodářského stavení, takové na pozemcích nikdy nestálo.
5. Lesy ČR, s. p., jakožto osoba zúčastněná na řízení, se k žalobě nevyjádřil.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 10. 12. 2013 správní orgán I. stupně zahájil řízení o odstranění stavby. Dne 15. 1. 2014 podal žalobce žádost o dodatečné povolení stavby. V žádosti stavbu identifikoval jako *stavební úpravu zemědělské usedlosti v k. ú. X, parc. č. X*, když k údajům o stavbě v čl. IV. žádosti uvedl, že se jedná o změnu dokončené stavby (nástavba, přístavba, stavební úprava). Dále pak v žádosti uvádí, že se stavba nachází v obci X, parc. č. X a ohledně její specifikace dále odkázal na přílohu žádosti, kterou byl výpis z KN. K popisu stavby v žádosti uvedl, že se jedná o zastavěnou plochu o velikosti 80

m², změnu dokončené stavby s uvedením nového účelu: užívání stavby – rekreace, zemědělská činnost. K údajům o provádění způsobu stavby žalobce v žádosti uvedl, že stavba byla zhotovena svépomocí a orientační náklady na stavbu činily 2,5 milionu korun. Součástí žádosti bylo i prohlášení žalobce, že stavbu zemědělské usedlosti prováděl na původních základech s tím, že následně provede geodetické zaměření a požádá o kolaudaci. Protože po dokončení stavby byl upozorněn, že rekonstruovaná stavba není umístěna na pozemku st. X, ale na pozemku parc. č. X, hodlá požádat o přešetření zákresu st. p. X.

7. Z příloženého LV č. 110 pro k. ú. X ze dne 18. 4. 2014 pak vyplývá, že žalobce byl v době provedení stavby evidován jako vlastník pozemku parc. st. č. X o výměře 69 m², druh pozemku zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba bez č.p./č.ev. – zemědělská stavba. Žalobce byl dále vlastníkem mj. pozemku parc.č. X o výměře 1951 m². Z důvodu pozemkové úpravy došlo ke změně číslování parcel. Žalobce je tak na příslušném LV aktuálně evidován jako vlastník pozemku parcely č. X o výměře 3910 m² (dříve parc. č. X, X, X) a pozemku parc. č. st. X o výměře 69 m² (dříve parcely č. st. X), jejíž součástí je zemědělská stavba.
8. Žalobce byl usnesením ze dne 22. 1. 2014, č. j. MUVS-S 606/2014/OÚPSŘ-330/Hrn-8 vyzván k doplnění žádosti o podklady, a to mj. o projektovou dokumentaci podle přílohy č. 5 vyhlášky č. 499/2006 SB., jejíž součástí budou závazná stanoviska dotčených orgánů a stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury. Na základě této výzvy žalobce správnímu orgánu předložil projektovou dokumentaci označenou jako „Projekt k žádosti o dodatečné stavební povolení stavby „Stavební úpravy zem. usedlosti na pozemku parc.č. X v k.ú. X“ s datem zhotovení 02/2011. Z průvodní zprávy dokumentace vyplývá, že stavba je charakterizována jako stavební úprava – oprava zemědělské hospodářské budovy na rekreační domek. Jako pozemek určený pro stavbu je označen pozemek p. č. st. X, zastavěný původní zemědělskou hospodářskou stavbou a pozemek p. č. X ostatní plocha, neplodná. Dle projektové dokumentace budou přípojky inženýrských sítí nově vybudovány, a dále bude vybudována nepropustná jímka na vyvážení splaškové vody a rezervoár dešťové vody. V části označené jako „Provedené průzkumy“ je uvedeno, že na stávajícím objektu, který již v původní velikosti neexistuje, byla provedena obhlídka stávajícího dřevěného seníku, která zjistila, že je objekt ve špatném stavu a bylo by jej nutné v blízké době zbourat, proto bylo majitelem a budoucím stavebníkem rozhodnuto, že zhruba na původních základech bude opraven a postaven objekt rekreačního domu. Stavba je prováděna na stávající stavební parcele č. X (viz část f) průvodní zprávy). Z technické zprávy (součást dokumentace stavby) vyplývá, že u stavby byly provedeny nově základy dle projektové dokumentace. Odpadní vody budou svedeny do nové plastové jímky na vyvážení a dešťové vody do nového rezervoáru s přepadem do vsakovací jímky či trativodu. Ohledně elektroinstalace bude vytvořena nová zemní kabelová přípojka vedena ze sloupu na pozemku investora. Vnitřní rozvody budou nově provedeny. Z dokladů k dokumentaci je dále zřejmé, že stavba bude mít dvě nadzemní podlaží.
9. Dne 18. 2. 2014 správní orgán I. stupně vydal usnesení o zastavení řízení z důvodu nedoložení náležitostí podle § 111 odst. 3 stavebního zákona ze strany žalobce, přičemž doložené neposkytovaly dostatečný podklad k rozhodnutí. Proti uvedenému usnesení žalobce podal odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto. a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce následně podal proti rozhodnutí správní žalobu, které bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2016, č. j. 22 A 99/2014-45 vyhověno, napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému

projednání. Žalovaný vázaný právním názorem správního soudu následně rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, č. j. KUSP 5794/2014 ÚP-So napadené usnesení správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání. Správnímu orgánu I. stupně pak uložil, aby v novém projednání řádně posoudil předloženou žádost o dodatečné povolení změny předmětné stavby, případně vyzval odvolatele k doplnění či úpravě jeho žádosti tak, aby o ní bylo možno rozhodnout, při poskytnutí přiměřené lhůty k doplnění, a současně odvolatele poučil, jaké důsledky bude mít nesplnění výzvy.

10. Do správního spisu, v rámci nového projednání věci, správní orgán I. stupně následně připojil kopii protokolu z kontrolní prohlídky dle § 133 stavebního zákona pořízenou dne 21. 11. 2013 Městským úřadem Vsetín. Zjištěný stav správní orgán popsal tak, že v místě kontroly se nachází 2 stavby: 1) rekreační objekt, který obsahuje v 1. NP obytnou místnost s kuchyňským koutem, WC a koupelnu, pokoj, chodbu, technickou místnost pod schodištěm, schodiště do podkroví. V podkroví jsou 3 pokoje a technická místnost, a 2) stavba skladu dřeva – dřevěná konstrukce krytá sedlovou střechou s černotaškami. Stavba byla zahájena v roce 2010 a dokončena v roce 2013. Přílohou protokolu je fotodokumentace, a dále ortofoto předmětných pozemků z roku 2012 a z roku 2005, z nichž je seznatelné, že v roce 2008 se na pozemku parc. č. X nenacházel žádný stavební objekt. Drobný objekt je viditelný na parc. č. st. X, částečně přesahující na parc. č. X. Z ortofoto mapy pozemků z roku 2012 jsou pak pohledem bez obtíží seznatelné dvě nové stavby nacházející se na pozemku parc. č. X (aktuálně na pozemku parc. č. X), které svým umístěním ani rozlohou vůbec neodpovídají stavbě seznatelné na ortosnímku z roku 2008.
11. Stavební úřad dne 13. 5. 2016 provedl ověření stavby z hlediska souladu projektové dokumentace s územně plánovací dokumentací dle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a zjistil, že se posuzovaná stavba nachází v ploše krajinné zeleně, mimo zastavěné území a zastavitelné plochy. Přípustným využitím tohoto území jsou mj. stavby, zařízení a opatření pro zemědělství s výjimkou ploch ÚSES. Naopak nepřipustným využitím, včetně vyloučení umísťování staveb, zařízení a jiných opatření pro účely uvedené v § 18 odst. 5 stavebního zákona, jsou mj. stavby pro zlepšení podmínek jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, např. hygienická zařízení atd. Stavba se nachází v nezastavěném území a její umístění je limitováno pásmem 50 metrů od okraje lesa, svahovými deformacemi, nestabilním územím (náchylnost k destabilitě svahů) a III. zónou CHKO Beskydy. Stavební úřad uzavřel, že stavba není v souladu s územním plánem, neboť nesplňuje požadavky a podmínky výše zmíněné pro stavbu a uvedenou stavbou nedochází k naplňování úkolů územního plánování, tak jak je stanovil ÚP.
12. Dle obsahu správního spisu s dodatečným povolením stavby vyjádřili dne 13. 5. 2016 nesouhlas i vlastníci sousedních pozemků manželé S., kteří uvedli, že pozemky parc. č. X, X, X a parc. st. č. X (stodola) koupil žalobce od svého švagra, když prohlásil, že hodlá opravit stodolu stojící na pozemku parc. č. X. Tento slib nedodržel. Objekt postavil na místě, kde byla dříve dřevěná bouda o rozměru 1,5 m × 1,5 m, výška 2 metry, kde byly uskladněny pomůcky pro chov včel, dále 6 úlů a sloup s elektrorozvaděčem. Na parcele č. X (dříve mj. parc. č. X, X) nikdy žádná zemědělská usedlost nestála.
13. Z protokolu o místním šetření konaném na místě stavby ze dne 27. 5. 2016, jehož se účastnil i žalobce a osoba zúčastněná na řízení pan S., vyplývá, že bylo na místě zjištěno, že se nejedná o stavební úpravy zemědělské usedlosti, ale o novou stavbu rekreačního objektu, což vyplývá i z pořízené fotodokumentace. To, že se jedná o zcela novou stavbu a nikoliv o stavební úpravy, potvrdil v průběhu místního šetření i samotný žalobce. Zároveň

se k věci vyjádřil i pan S. s tím, že se nejedná o žádnou stavební opravu zemědělské stavby, ale o černou stavbu. Zároveň přiložil kopii mapy z roku 1903 se zákresem stavby, která odpovídá i foto snímku přiloženém ve spisovém materiálu z roku 2012.

14. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 12. 7. 2016, č. j. MUVS-S 606/2014/OÚPSŘ-330/Hrn-27, kterým zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavebních úprav zemědělské usedlosti na pozemku parc. č. X v k. ú. X. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvádí, že výše uvedená stavba není v souladu s územním plánem X, neboť nespĺňuje požadavky a podmínky výše zmíněné a uvedenou stavbou nedochází k dosahování cílů územního plánování a k naplňování úkolů územního plánování tak, jak stanovil ÚP X, neboť jím vytvořené předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj nespĺňují. Dále správní orgán I. stupně uvádí, že je nutno uvážit, že žadatel požádal o stavební úpravy zemědělské usedlosti, přičemž se nejedná o stavební úpravy zemědělské usedlosti, ale o zcela novou stavbu rekreačního objektu, tudíž nelze dodatečně povolit stavební úpravy zemědělské usedlosti, bez ohledu na soulad s územním plánem X. Vzhledem k tomu, že je stavba rekreačního objektu v rozporu s územním plánem, žalobce neprokázal, že stavbu lze dodatečně povolit.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 28. 7. 2016 odvolání, v němž namítá, stejně jako v žalobě, vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí a skutečnost, že se správní orgán I. stupně řádně meritorně nezabýval podanou žádostí odvolatele, když ji formalisticky zamítl jen z toho důvodu, že se nejedná o stavební úpravu stávající stavby, nýbrž o novou stavbu rekreačního objektu. Vedle toho namítl, že nebyl správním orgánem vyzván, aby prokázal soulad stavby s územním plánem, čímž byl zkrácen o čas, v rámci něhož mohlo dojít ke změně územního plánu obce. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22 A 1/2015, v němž je uvedeno, že primárním účelem řízení o dodatečné povolení stavby má být hledání řešení, jímž by byla sledována tato legalizace.
16. Podané odvolání bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. V odůvodnění k odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že není rozhodující, jak byla žádost žalobce označena, nýbrž její skutečný předmět. Správní orgán I. stupně tak správně posuzoval žádost podle jejího skutečného obsahu, kdy v podrobnostech odkázal na odůvodnění správního orgánu I. stupně. Vyzývat žalobce k prokázání souladu stavby s územním plánem by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti, když skutečnost, že stavba v souladu s územním plánem není, byla zjištěna bez důvodných pochybností a nebylo tak třeba provádět další dokazování.
17. V rámci soudního řízení žalobce předložil k důkazu sdělení obce X, podepsané starostou obce, z něhož soud zjistil, že dne 23. 9. 2015 byl úřadem územního plánování, Městským úřadem Vsetín, zastupitelstvu obce X předložen žalobcův návrh na pořízení změny Územního plánu X a že zastupitelstvo obce se změnou vyslovalo souhlas. Dále žalobce předložil smlouvu č. 1/2016 o způsobu úhrady nákladů spojených s pořízením změny územního plánu, z níž soud zjistil, že tuto smlouvu uzavřela obec X se žalobcem, dne 11. 1. 2016 ji podepsal starosta obce X a žalobce, tato smlouva řeší úhradu nákladů spojených s pořízením změny územního plánu.
18. Žalovaný k důkazu předložil zadání návrhu na projednání změny č. 1 územního plánu X z dubna 2016, z něhož soud zjistil, že důvodem pro pořízení této změny je žádost žalobce na změnu funkčního využití plochy vymezené pozemky p. č. X a st. X v k. ú. X, ze stávající plochy krajinné zeleně na plochu pro „rekreační objekt a hospodářskou budovu jako

stávající a určený pro bydlení“. Pořizovatelem změny je Městský úřad Vsetín, který nedoporučil zastupitelstvu obce X rozhodnout o souhlasu s pořízením navrhované změny, neboť navržení nové plochy rodinné rekreace je v rozporu s koncepcí rekreace stanovenou ÚP X. Zastupitelstvo obce X dne 30. 9. 2015 schválilo návrh žalobce na pořízení změny územního plánu. V části zadání týkající se prověření a vyhodnocení návrhu na změnu v území je výslovně uvedeno, že navržení nové plochy rodinné rekreace je v rozporu s koncepcí rekreace stanovenou ÚP X.

19. Žalobce dne 22. 3. 2018 požádal o odročení jednání nařízeného na den 26. 3. 2018 z důvodu svých zdravotních problémů, které blíže nespecifikoval, pouze uvedl, že má eminentní zájem se daného jednání osobně zúčastnit s tím, že o prognóze bude informovat soud zhruba během měsíce. K této omluvě přiložil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené MUDr. B. S., z něhož vyplynulo, že žalobce pracuje jako jednatel společnosti MM stavby plus, s. r. o., pracovní neschopen je od 22. 3. 2018. S ohledem na existenci právního zastoupení žalobce (k tomu blíže viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, sp. zn. 2 Azs 101/2004, dostupné na www.nssoud.cz), vágně tvrzeným skutečnostem a skutečností zjištěných z rozhodnutí MUDr. S. jej soud dne 23. 3. 2018 kontaktoval. MUDr. S. na dotaz soudu sdělil, že žalobce je schopen se jednání soudu zúčastnit. Krajský soud tak sdělil právnímu zástupci žalobce, že žádosti žalobce o odročení jednání se nevyhovuje, neboť jeho omluvu shledal nedůvodnou.
20. Nato téhož dne ve 12:51 hod. byla soudu doručena žádost o odročení jednání, tentokrát z důvodu kolize na straně právního zástupce žalobce, který soudu sdělil, že dne 26. 3. 2018 má zastupovat jako obhájce na Policii ČR, přičemž toto předvolání mu bylo doručeno již dne 26. 2. 2018, což doložil předmětným uvědoměním. Tato omluva nebyla soudem shledána včasnou. Věděl-li zástupce žalobce v okamžiku doručení sdělení termínu ústního jednání před soudem (dne 28. 2. 2018, tj. 26 dnů přede dnem jednání), že termín mu koliduje s prováděním úkonu na oddělení Policie ČR, byl povinen toto soudu bezodkladně sdělit s žádostí o změnu termínu jednání. Učinil-li tak teprve tři dny před dnem jednání (včetně víkendu), nekonal bezodkladně a krajský soud nebyl povinen jeho žádosti vyhovět. V den jednání právní zástupce soudu předložil opětovnou žádost žalobce o odročení jednání tentokrát z důvodu zhoršení zdravotního stavu, v níž uvedl, že žalobce byl nucen vyhledat lékařskou pohotovost. Tuto omluvu ničím nedoložil. Krajský soud ji tak shledal nedůvodnou. Procesní práva žalobce ostatně nemohla být tím, že k odročení jednání soudu nedošlo, poškozena, neboť jeho právní zástupce se k soudnímu jednání dne 26. 3. 2018 dostavil a činil za žalobce procesní úkony (k tomu viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. 2 Afs 5/2005, dostupné na www.nssoud.cz). Osobní účast žalobce u jednání nutná nebyla.
21. Dne 25. 3. 2018 ve 23:46 hod. byla soudu doručena námitka podjatosti předsedkyně senátu z důvodu diskriminačního postupu vůči žalobci, v čemž žalobce spatřoval stranění žalovanému. Diskriminační postup předsedkyně senátu žalobce spatřoval v tom, že nebylo bezdůvodně vyhověno jeho žádosti o odročení z důvodu kolize na straně jeho právního zástupce a z důvodu neumožnění účasti žalobce na jednání soudu, který byl v pracovní neschopnosti. Rozhodnutí soudu o nevyhovění žádosti žalobce o odročení žalobce navíc považoval za nepřezkoumatelné, neboť v něm nebyl uveden důvod nevyhovění. Krajský soud dospěl k závěru, že námitka není důvodná, neboť svým obsahem směřuje vůči procesnímu postupu soudu, resp. předsedkyně senátu v řízení o projednávané věci (ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s.), a naopak jejím obsahem není tvrzení o existenci skutečností,

kteří by mohly vyloučení předsedkyně senátu z projednání a rozhodnutí věci odůvodnit, tj. poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům. Namítá-li žalobce, že podjatost předsedkyně senátu je dána tím, že je zaměstnancem orgánu veřejné moci a žalovaný je orgán veřejné moci, pak soud s tímto hodnocením v žádném případě nesouhlasí. Soudce je podle čl. 95 Ústavy ČR při rozhodování vázán zákonem; podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují mj. o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné. Zdejšímu soudu je tak zákonem svěřena pravomoc přezkoumat rozhodnutí žalovaného a námitka žalobce je tudíž bez dalšího nedůvodná. Jelikož měl soud za to, že námitka není důvodná, a námitka byla podána před jednáním, při němž byla věc rozhodnuta, postupoval podle ustanovení § 15b odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a námitku podjatosti nepředložil k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 As 146/2016-366). Vůči postupu soudu je žalobce oprávněn brojit kasační stížností, jak bude poučen v závěru rozsudku.

22. Před zahájením jednání soudu dne 26. 3. 2018 žalobce namítl nesprávné obsazení senátu, požadoval, aby ve věci rozhodoval Mgr. Jiří Gottwald. K tomuto mu bylo předsedkyní senátu sděleno, že složení senátu 65 A odpovídá aktuálnímu rozvrhu práce Krajského soudu v Ostravě; Mgr. Jiří Gottwald již není členem tohoto senátu.
23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. V první řadě je dle krajského soudu třeba konstatovat, že původcem všech žalobcem namítaných pochybení správních orgánů je nesoulad mezi faktickým stavem a stavem tvrzeným v žádosti o dodatečné povolení stavby. Byl to však právě žalobce, kdo tento rozpor hned na počátku řízení záměrně vytvořil.
25. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. X a pozemku parc. st. č. X v k. ú. X od roku 2010. Z výpisu vlastnictví z katastru nemovitostí se podává, že na parc. st. č. X (dříve X) o výměře 69m² se má nacházet stavba zemědělská usedlost bez č.p. či č. ev. Z ortofoto mapy z roku 2005 i z roku 2008 vyplývá, že v roce 2005 i 2008 se na pozemku parc.st. č. X, s mírným přesahem na parc. č. X, skutečně nachází drobný stavební objekt. Z těchto snímků, stejně jako z výpisu z KN, je také jednoznačně patrné, že se v uvedeném období (tedy nejméně do roku 2008) na pozemku parc.č. X (dle původního číslování) žádná stavba nenacházela. Tuto skutečnost potvrdila i osoba zúčastněná na řízení pan S., dle něhož se na pozemcích ve vlastnictví žalobce nacházela jen stodola na včelařské náčiní o velikosti asi 1,5×1,5 metru, a to na parc. st č. X a dále včelí úly o velikosti asi 0,6×3 metry a elektrický sloup. Žádná zemědělská usedlost se nikdy na pozemku parc. č. X nenacházela. Na ortosnímku z roku 2012 je však již na parc. č. X stavební objekt zcela seznatelný.
26. Žalobce jako stavebník tedy od počátku stavěl zcela nový stavební objekt na odlišném pozemku a na zcela nových základech, jak ostatně vyplývá jednoznačně i z projektové dokumentace předložené žalobcem. Pokud žalobce v žádosti tvrdil skutečnost opačnou, musel tak činit záměrně, s cílem dosáhnout povolení stavby, coby stavební úpravy zemědělské usedlosti, která by za jistých okolností mohla být jediná v souladu s územním plánem obce X. Nesprávnost tvrzených údajů a označení žádosti tedy nebyla způsobena neznalostí či omylem žalobce, ale byla zřetelně záměrem. V průběhu ústního jednání u

správního orgánu dne 27. 5. 2016 pak žalobce sám přiznal, že se v případě dotčené nemovitosti skutečně nejedná o úpravu žádné dříve stávající hospodářské usedlosti, nýbrž o stavbu novou.

27. Žalobce si také musel být vědom, že kupuje pozemky nacházející se v chráněném území, když tyto údaje jsou zjistitelné i z veřejně dostupné evidence katastru nemovitostí. Výstavbu tak prováděl vědomě v rozporu s územním plánem obce X, o čemž svědčí i následně žalobcem podaný návrh na změnu územního plánu obce (v opačném případě by totiž právě změna územního plánu vedla ke vzniku rozporu účelu stavby s územním plánem).
28. Žalobce nyní ve své žalobě namítá, že jeho žádost o dodatečné povolení změny dokončené stavby, a to stavební úpravy stávající zemědělské usedlosti, nebyla správními orgány řádně meritorně posouzena a že postup správních orgánů je nepřezkoumatelný. Při argumentaci přitom využívá rozporů mezi údaji uvedenými v žádosti a faktickým stavem, které sám vytvořil.
29. K žalobním námitkám pak krajský soud uvádí, že správní řízení o dodatečném povolení stavby je řízením zahajovaným na žádost ve smyslu ustanovení § 44 s. ř. Je to tedy žadatel, kdo vymezuje předmět řízení a může s ním i dále disponovat. Předmětem řízení o dodatečné povolení stavby, byla bezesporu dle žádosti žalobce stavba nacházející se na pozemku parcela č. X (dle původního číslování), k.ú. X, jejíž přesné dispozice jsou konkretizovány v žalobcem přiložené projektové dokumentaci. Tato stavba je dále zachycena i na fotografiích z místního šetření a ortofoto mapě z roku 2012. Předmět řízení tak byl zcela bezpečně vymezen, když jím byl konkrétní stavební objekt, a to stavba nacházející se na pozemku parcela č. X (dle původního číslování), k. ú. X. Podle ustanovení § 37 s. ř. posuzuje správní orgán podání *podle jeho skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Správní orgán tedy vždy zkoumá obsah podání (to, čeho se podatel domáhá) a podle toho pak s podáním nakládá. Pokud by označení podání neodpovídalo jeho obsahu, bude správní orgán vycházet z toho, co je obsahem podání, nikoli z toho, jak je podání označeno. Správní orgán tak musí vycházet pouze z toho, co skutečně je v podání obsaženo* (JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 37 [Podání]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 205. ISBN 978-80-7400-607-4.).
30. Správní orgán I. stupně i žalovaný tak postupovali zcela v souladu se zákonem, když žádost posoudili ve smyslu ustanovení § 37 s. ř. podle jejího skutečného obsahu, jímž je dodatečná legalizace stavby na pozemku parc. č. X (nyní parc. č. X). Není přitom rozhodné, jak ji slovně označil ve své žádosti žalobce (zda nová stavba či dodatečná změna stávající stavby), když její identifikace byla jednoznačně dána číslem parcely, na níž se stavba nachází, a projektovou dokumentací, která konkretizuje její dispozice. S ohledem na skutečnost, že se žádná jiná stavba na pozemku parc. č. X (dle pův. číslování) nenachází, ani nikdy nenacházela a jediná dříve se zde nacházející stavba – stodola, dříve stála na pozemku parc. č. st. X (nyní parc. č. st. X), je zcela vyloučena jakákoliv záměna předmětu řízení.
31. Krajský soud tak neshledal, že by se správní orgán I. stupně dostatečně nezabýval podanou žádostí žalobce, neboť, jak je výše uvedeno, přes její zavádějící označení zcela správně posoudil, co je jejím předmětem, tedy čeho se žalobce touto žádostí domáhá, a následně žádost správně zamítl, neboť stavba, o jejíž dodatečné povolení žalobce fakticky žádal, je

v rozporu s územním plánem X. Žalovaný tak neměl důvod postupovat dle ustanovení § 90 odst. 1 s. ř., jak tvrdí žalobce, a tato žalobní námitka a) je soudem shledána nedůvodnou.

32. K žalobnímu bodu b) krajský soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o dodatečné povolení úpravy zemědělské usedlosti v k. ú. X parc. č. X, když tuto stavbu blíže specifikoval odkazem na jím předloženou projektovou dokumentaci ke stavbě. Od počátku správního řízení pak tvrdil, že předmětná stavba je pouze stavební úpravou stávající dokončené (původní) zemědělské usedlosti. Správní orgán I. stupně i žalovaný přitom v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby dospěli k takovému závěru o skutkovém stavu, že se v žádném případě nemůže jednat o změnu dokončené stavby zemědělské usedlosti, nýbrž o stavbu novou.
33. Správní orgány se proto již meritorně nezabývaly dodatečným povolením změny dokončené stavby – zemědělské usedlosti, jelikož takový záměr nebyl fakticky předmětem řízení. Předmětem řízení byla nová stavba rekreačního objektu nacházejícího se na pozemku parc. č. X (dle pův. číslování), k. ú. X (viz bod 25) a tento záměr správní orgány v rámci řízení o dodatečném povolení stavby posuzovaly. Jinými slovy správní orgány nemohly posuzovat, zda jsou splněny podmínky pro dodatečné povolení stavebních úprav dokončené stavby – zemědělské usedlosti, když změny takové stavby fakticky nebyly předmětem řízení. Takto označenou stavbu nemohly tedy ani povolit. Pouze u objektu – nové stavby rekreačního objektu na pozemku parc. č. X, který byl předmětem řízení, mohly správní orgány zkoumat naplnění zákonných podmínek pro jeho dodatečné povolení, tedy ve smyslu ustanovení § 129 odst. 3 písm. a) mj. soulad této nové stavby s územním plánem obce X, což také učinily, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz str. 3), i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (viz str. 7). Jelikož předmětný záměr nebyl v souladu s územním plánem, žádost o dodatečné povolení stavby žalobce stavební úřad správně zamítl. To, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 3 ne zcela obratně uvedl, že: *„Dále je nutno zvážit, že žadatel požádal o stavební úpravy zemědělské usedlosti, přičemž se nejedná o stavební úpravy zemědělské usedlosti, ale zcela novou stavbu rekreačního objektu. Tudíž nelze dodatečně povolit stavební úpravy zemědělské usedlosti, bez ohledu na soulad s územním plánem X“*, nečiní rozhodnutí nijak vnitřně rozporným, neboť je z uvedeného zřejmé, že správní orgán I. stupně se vyjadřuje k označení záměru žalobcem, který, jelikož není fakticky předmětem žádosti, tak nelze bez ohledu na to, zda by byl nebo nebyl v souladu s územním plánem, právě pro svoji faktickou neexistenci, povolit. Následně správní orgán I. stupně opětovně v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby je to, že stavba rekreačního objektu je v rozporu s územním plánem X. Důvody rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou tak jednoznačné a jeho rozhodnutí není vnitřně rozporné.
34. V tomto směru je třeba přisvědčit žalovanému, že žalobce pouze účelově citoval větu z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tuto vytrhl z kontextu celého rozhodnutí. Žalovaný se ve svém rozhodnutí při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně opětovně zabýval posouzením stavby žalobce a pečlivě posoudil soulad nové stavby – rekreačního objektu, postaveného na parc. č. X (tedy faktického předmětu řízení) s územním plánem obce X a dospěl k závěrům shodným se závěry správního orgánu I. stupně, že stavba není v souladu s územním plánem, proto ji nelze povolit. Dostal tak požadavkům ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona a nelze proto přisvědčit žalobci, že dodatečné povolení stavby správní orgán zamítl bez ohledu na soulad stavby

s územním plánem X a že by nebyla žádost žalobce meritorně projednána. Byť se žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně nevyjádřil k žalobcem v odvolání namítané vnitřní rozpornosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je z odůvodnění jeho rozhodnutí seznatelné, že rozhodnutí za vnitřně rozporné nepovažuje. Žalovaný posoudil postup správního orgánu I. stupně jako zákonný a správný, znovu uvedl, že není rozhodující, jak žalobce nazval svoji žádost, ale co bylo jejím obsahem, a že sám žalobce při ústním jednání do protokolu uvedl, že nešlo o změnu stávající zemědělské usedlosti, ale o stavbu novou, a odvolací námitce žalobce nepřisvědčil (str. 7 rozhodnutí žalovaného). Krajský soud tak shledává i žalobní bod b) nedůvodným.

35. K žalobnímu bodu c) pak krajský soud konstatuje, že i v tomto případě se žalovaný dostatečně vypořádal s odvolací námitkou žalobce, byť důvody nepřiléhavosti citovaného rozhodnutí mohly být ze strany žalovaného blíže rozvedeny. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2016, č. j. 22 A 1/2015-44, se týká lhůty stanovené k odstranění stavby, nikoliv výzvy k prokázání souladu stavby s ÚPD. Žalobcem citovaná věta rozsudku je pak zcela vytržena z kontextu odůvodnění, není přesnou citací a nelze ji vykládat způsobem, jako to učinil žalobce, tedy že povinností správního orgánu by mělo být aktivně hledat řešení pro dodatečnou legalizaci stavby, a to i cestou vyčkávání změny územního plánu, když je v cit. rozhodnutí krajského soudu, které se týkalo rozhodování ve věci odstranění předmětné stavby žalobce, uvedeno, že: *„Pokud se jedná o argumentaci případnou možností změny územního plánu obce X, je taková úvaha zcela spekulativní a už proto soudem neakceptovatelná. Je také nutno zohlednit účel proběhnuvšího správního řízení, jímž je odstranění nezákonného stavu, který svým konáním způsobil žalobce a nikoliv prioritní hledání řešení, jímž by byla sledována dodatečná legalizace.“* Z daného textu nelze žalobcem tvrzený závěr pro nyní posuzovanou věc dovodit.
36. Žalovaný se s důvody, proč nevyzval žalobce k prokázání souladu stavby s ÚP, řádně vypořádal na str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zde odkázal na ustanovení § 51 odst. 3 s. ř., ve spojení s ustanovením § 3 s. ř., v nichž je výslovně stanoveno, že byla-li zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, správní orgán tuto žádost zamítne, aniž by prováděl další dokazování. Správní orgán I. stupně měl zjištěno bez důvodných pochybností, že dodatečně povolovaná stavba je v rozporu s územním plánem obce X. Sám žalobce tento nesoulad nijak nezpochybňoval (naopak sám požádal o změnu ÚP, čímž potvrdil, že si je tohoto nesouladu vědom). Nebylo tedy na místě žalobce jakkoliv vyzývat k prokázání již spolehlivě zjištěného skutkového stavu.
37. Krajský soud nevyhověl návrhu žalobce na přerušení řízení z důvodu jeho žádosti o změnu územního plánu, která je dle tvrzení žalobce ve finální fázi. Krajský soud při posouzení tohoto návrhu žalobce vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 3 As 35/2015-32 (dostupný na www.nssoud.cz), který se podrobně věnuje problematice přijímání územního plánu ve vztahu k nařízení odstranění stavby dle starého stavebního zákona. Tento rozsudek, ačkoli došlo ke změně právní úpravy, neboť ke dni 1. 1. 2007 nabyl účinnosti nový stavební zákon, je použitelný i pro nyní projednávanou věc, neboť v podstatných rysech je právní úprava shodná. Ve zmiňované věci krajský soud zrušil rozhodnutí krajského úřadu (žalovaného), kterým bylo stavebníkovi nařízeno odstranění „černé stavby“, neboť krajský soud s přihlédnutím k principu hospodárnosti celého procesu „legalizace“ nepovolené stavby žalobce ve svém rozsudku vyšel z územně plánovací dokumentace, která nabyla účinnosti až v průběhu řízení před soudem a s níž již nebyla stavba v rozporu. Nejvyšší správní soud však rozsudek krajského soudu zrušil a

jednoznačně uzavřel, že ...*princip rychlosti a hospodárnosti nemohou vést k popření přezkumného charakteru správního soudnictví (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)*.

38. Krajský soud, jak uvedeno výše, v nyní posuzované věci vycházel z právního a skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tedy ke dni 3. 11. 2016. Žalobce však k tomuto dni netvrdí (natož aby prokázal), že bylo přijímání změny územního plánu obce X ve finální fázi, a tedy že měly správní orgány tuto okolnost při svém rozhodování zohlednit. Naopak z provedených důkazů, a to zejména ze zadání návrhu na projednání změny územního plánu X z dubna 2016, jednoznačně vyplývá, že v roce 2016 byl proces přijímání změny územního plánu X v počáteční fázi. Postup žalovaného tak nemůže být stížen vadou, pro kterou by bylo na místě jeho rozhodnutí zrušit, byť by v průběhu soudního řízení došlo ke schválení změny územního plánu. S ohledem na tuto skutečnost krajský soud neshledal důvody pro přerušení řízení a ze stejného důvodu zamítl důkazní návrh žalobce na dotaz starostovi obce X ohledně fáze řízení o změně územního plánu, neboť aktuální fáze probíhajícího pořizování změny územního plánu je pro danou věc nerozhodná.
39. Jak ve zmíněném rozhodnutí dále uvedl Nejvyšší správní soud: *„Tento závěr přitom nepředstavuje apriorní vyloučení legalizace předmětné stavby v případě, kdy již její existence nebude v rozporu s územně plánovací dokumentací, taková situace je totiž řešitelná za využití institutu správního řízení (srov. § 101 správního řádu), na což ostatně přiléhavě poukazuje i stěžovatel. Jistý „diskonfort“ takového řešení pro stavebníka je přitom plně obhajitelný, neboť vznik celé nežádoucí situace, jde na vrub jeho ignorování požadavků stavebního zákona pro povolování a umístování staveb.“* S tímto závěrem se krajský soud bezvýhradně ztotožňuje, neboť v nyní posuzovaném případě je vzniklá situace zcela zaviněna postupem žalobce, který vystavěl nový stavební objekt, aniž by k tomu měl jakékoli povolení, jejichž nezbytnosti si byl s ohledem na průběh správního řízení nepochybně vědom.
40. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.
42. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když těmto osobám neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. března 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

